

**KANCELARIA
SENATU**

BIURO LEGISLACYJNE

Warszawa, 8 grudnia 2022 r.

**Opinia do ustawy o Państwowym Instytucie Medycznym
Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji**

(druk nr 869)

I. Cel i przedmiot ustawy

Celem ustawy jest utworzenie Państwowego Instytutu Medycznego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji (zwanego dalej „Instytutem”). Instytut, jak wskazano w uzasadnieniu do projektu ustawy (druk sejmowy nr 2722), będzie podmiotem o szerokim spektrum działania i wysokim potencjale naukowym i organizacyjnym. Będzie on prowadził prace badawcze i naukowe w kierunku rozwoju nowoczesnych metod diagnostyki i poprawy sytuacji zdrowotnej obywateli oraz badania predyspozycji do służby funkcjonariuszy służb mundurowych podległych ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych, tj. funkcjonariuszy Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej oraz Służby Ochrony Państwa, zwanych dalej „funkcjonariuszami”. W uzasadnieniu do projektu ustawy podkreśla się, że obszar medycyny dotyczący specyfiki służby i potrzeb zdrowotnych funkcjonariuszy, jak również medycyny interwencyjnej związanej z zabezpieczeniem osób zajmujących najwyższe stanowiska państwowe oraz ważnych wydarzeń państwowych, nie był dotychczas dostatecznie rozwijany. Utworzenie Instytutu będzie służyło rozwojowi priorytetowej zdolności operacyjnej służb odpowiedzialnych za bezpieczeństwo państwa oraz pozwoli na udział w wielu inicjatywach w ramach współpracy międzynarodowej w dziedzinie medycyny uwzględniającej szczególnie potrzeby służb mundurowych. Jednocześnie Instytut będzie udzielał świadczeń zdrowotnych ogółowi ludności.

Ustawa określa zasady działania Instytutu, wskazując w szczególności, że będzie on państwowym instytutem badawczym w rozumieniu ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r.

o instytutach badawczych, posiadającym osobowość prawną. Nadzór nad Instytutem sprawować będzie minister właściwy do spraw wewnętrznych. Połączenie, podział, reorganizacja, przekształcenie i likwidacja Instytutu będzie możliwe wyłącznie w drodze ustawy (art. 2).

Instytut zostanie utworzony w drodze przekształcenia Centralnego Szpitala Klinicznego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie (zwanego dalej „CSK MSWiA”) (art. 23). Przekształcenie nastąpi z dniem wejścia ustawy w życie tj. 1 stycznia 2023 r. Propozycja utworzenia Instytutu w drodze ustawy wynika z faktu, że ustawy ustrojowe, tj. ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej oraz ustawa z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych, nie przewidują możliwości utworzenia instytutu badawczego w drodze przekształcenia samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej.

Z dniem przekształcenia Instytut wstąpi we wszystkie prawa i obowiązki, których podmiotem był CSK MSWiA (sukcesja uniwersalna praw i obowiązków). W szczególności Instytut przejmie mienie, obejmujące własność i inne prawa majątkowe CSK MSWiA, inne prawa i zobowiązania, w tym zobowiązania finansowe CSK MSWiA, stanie się następcą prawnym umów zawartych przez CSK MSWiA, w tym umów na dofinansowanie projektów finansowanych z Unii Europejskiej i innych źródeł, przejmie przewidziane w przepisach prawa podatkowego prawa i obowiązki CSK MSWiA, stanie się stroną toczących się postępowań sądowych, administracyjnych i konkursowych (art. 24). Ponadto pracownicy zatrudnieni w CSK MSWiA staną się pracownikami Instytutu, funkcjonariusze oddelegowani do wykonywania zadań w CSK MSWiA zostaną oddelegowani do wykonywania zadań w Instytucie, osoby, które rozpoczęły szkolenie specjalizacyjne w CSK MSWiA, będą kontynuować wszczęte szkolenie specjalizacyjne w Instytucie, a Dyrektor CSK MSWiA i jego zastępcy staną się odpowiednio Dyrektorem Instytutu i zastępcami dyrektora Instytutu.

Zgodnie z art. 3 opiniowanej ustawy do zakresu działania Instytutu należeć będzie:

- 1) wykonywanie działalności leczniczej, o której mowa w art. 3 ust. 1–3 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej;
- 2) określanie i opracowywanie standardów opieki zdrowotnej nad funkcjonariuszami;
- 3) określanie i opracowywanie standardów postępowania medycznego na wypadek zagrożenia bezpieczeństwa wewnętrznego państwa, w szczególności zdarzeń o charakterze terrorystycznym, zdarzeń, w których występuje więcej niż jedna osoba

poszkodowana potrzebująca natychmiastowej pomocy medycznej, lub w wyniku których duża liczba osób doznaje poważnych obrażeń, a także związanych ze stanami nadzwyczajnymi;

- 4) prowadzenie działalności konsultacyjnej na rzecz podmiotów leczniczych utworzonych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych;
- 5) prowadzenie badań naukowych, prac rozwojowych i usługowo-badawczych w dziedzinie nauk medycznych i nauk o zdrowiu dotyczących bezpieczeństwa wewnętrznego państwa z uwzględnieniem specyfiki potrzeb zdrowotnych funkcjonariuszy;
- 6) wdrażanie wyników badań naukowych i prac rozwojowych;
- 7) opracowywanie analiz, ocen, ekspertyz i standardów diagnostyczno-leczniczych, mających zastosowanie w Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej oraz Służbie Ochrony Państwa;
- 8) rozwój naukowy i kształcenie specjalistyczne kadr medycznych, w tym na potrzeby Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej oraz Służby Ochrony Państwa, w szczególności kształcenie podyplomowe, w tym specjalizacyjne oraz ustawiczne, prowadzenie studiów podyplomowych oraz szkoły doktorskiej, a także inne formy kształcenia na zasadach określonych w ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce;
- 9) prowadzenie badań naukowych oraz prac wdrożeniowych w zakresie informatyzacji, innowacji cyfrowych, nowych technologii medycznych oraz modeli usług medycznych, przewidzianych do wykorzystania w obszarze cywilnym oraz na potrzeby Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej oraz Służby Ochrony Państwa;
- 10) prowadzenie badań klinicznych;
- 11) inicjowanie i rozwijanie współpracy krajowej i międzynarodowej w dziedzinie nauk medycznych i nauk o zdrowiu;
- 12) prowadzenie działalności w zakresie medycyny pracy, w tym w szczególności wykonywanie zadań z zakresu służby medycyny pracy w odniesieniu do funkcjonariuszy i pracowników Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej oraz Służby Ochrony Państwa lub innych jednostek organizacyjnych podległych ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych lub ministrowi właściwemu do spraw administracji publicznej lub przez nich nadzorowanych;
- 13) nadawanie stopni naukowych doktora i doktora habilitowanego w dziedzinie nauk medycznych i nauk o zdrowiu;

- 14) prowadzenie działalności w zakresie informacji naukowej;
- 15) realizację innych zadań zleconych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

Minister właściwy do spraw wewnętrznych lub, za zgodą ministra, wojewoda właściwy ze względu na siedzibę Instytutu, będzie mógł nałożyć na Instytut obowiązek wprowadzenia do jego planu działalności zadania lub wyznaczyć zadanie poza planem, zgodnie z zakresem działania Instytutu, jeżeli będzie to niezbędne ze względu na potrzeby obronności i bezpieczeństwa publicznego lub w przypadku, gdy ministrowi nadzorującemu zostanie powierzona realizacja zadania na podstawie art. 10c ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów (zadania z zakresu informatyzacji sektora publicznego, innowacji cyfrowych i rozwoju społeczeństwa informacyjnego oraz przeciwdziałania wykluczeniu cyfrowemu), zapewniając Instytutowi środki do wykonania zadania (art. 5).

Statut Instytutu zostanie nadany przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych, w drodze zarządzenia, po zasięgnięciu opinii Rady Naukowej, Rady Pracowników, o której mowa w ustawie z dnia 7 kwietnia 2006 r. o informowaniu pracowników i przeprowadzaniu z nimi konsultacji oraz zakładowych organizacji związkowych (art. 6 ust. 4). Strukturę organizacyjną Instytutu oraz szczegółowe zasady jego działania określi natomiast regulamin organizacyjny ustalony przez Dyrektora Instytutu po zasięgnięciu opinii Rady Naukowej, Rady Pracowników oraz zakładowych organizacji związkowych (art. 8 ust. 1).

Ustawa reguluje ponadto kwestie związane z funkcjonowaniem organów Instytutu (Dyrektor, Rada Naukowa) (art. 10–16), określa zasady prowadzenia gospodarki finansowej przez Instytut (art. 17–20), a także zasady na jakich nastąpi przekształcenie CSK MSWiA w Instytut (art. 23–32).

Zmiany dokonywane w ustawie z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentystry (art. 21) oraz w ustawie z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów (art. 22) są konsekwencją regulacji zawartych w przepisach merytorycznych opiniowanej ustawy.

Ustawa wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2023 r.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Sejm uchwalił ustawę na 66. posiedzeniu w dniu 16 listopada 2022 r. Projekt ustawy (druk sejmowy nr 2722) został wniesiony do Sejmu przez Radę Ministrów w dniu 25 października 2022 r. Pierwsze czytanie projektu ustawy odbyło się na 65. posiedzeniu Sejmu w dniu 4 listopada 2022 r. Sejm skierował powyższy projekt ustawy do Komisji Administracji i Spraw Wewnętrznych oraz Komisji Zdrowia w celu rozpatrzenia. Komisje po rozpatrzeniu projektu ustawy na posiedzeniu w dniu 14 listopada 2022 r. wniosły o jego uchwalenie w brzmieniu zawartym w sprawozdaniu (druk sejmowy nr 2776).

Na etapie prac sejmowych w szczególności:

- 1) przyznano zakładowym organizacjom związkowym uprawnienie do opiniowania statutu i regulaminu organizacyjnego Instytutu (art. 6 ust. 4 i 5, art. 8);
- 2) zapewniono przedstawicielowi zakładowych organizacji związkowych prawo udziału w posiedzeniach Rady Naukowej (art. 16 ust. 4);
- 3) uzupełniono skład Rady Naukowej o przedstawiciela ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki (art. 14 ust. 3 pkt 2);
- 4) dodano zmiany w ustawie z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów (art. 22);
- 5) dokonano szeregu zmian doprecyzowujących i techniczno-legislacyjnych.

W trakcie drugiego czytania, które odbyło się na 66. posiedzeniu Sejmu w dniu 15 listopada 2022 r., zostało zgłoszonych 16 poprawek. Sejm uchwalił ustawę z jedną poprawką o charakterze doprecyzowującym. Poprawka określała kompetencje rady społecznej przy CSK MSWiA do czasu powołania Rady Naukowej (art. 30 ust. 2).

Za uchwaleniem ustawy opowiedziało się 270 posłów, 126 posłów było przeciw, zaś 48 posłów wstrzymało się od głosowania.

III. Uwagi ogólne

- 1) nazwa Instytutu – zgodnie z opiniowaną ustawą Instytut powstały w następstwie przekształcenia CSK MSWiA otrzyma nazwę „Państwowy Instytut Medyczny Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji”. Trzeba mieć na względzie, że posłużenie się w nazwie Instytutu określeniem „Ministerstwo Spraw Wewnętrznych

i Administracji” może w przyszłości rodzić problemy praktyczne. Zgodnie z art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów, ministerstwo tworzy, znosi lub przekształca Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia. W związku z powyższym trzeba mieć świadomość, że w sytuacji przekształcenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, pociągającego za sobą zmianę jego nazwy, konieczna będzie nowelizacja opiniowanej ustawy w celu skorelowania nazwy Instytutu z aktualną nazwą urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw wewnętrznych albo administracji publicznej. Tytułem przypomnienia: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji zostało utworzone na mocy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 listopada 2015 r. w sprawie utworzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji (obowiązującego od dnia 16 listopada 2015 r.) poprzez przekształcenie dotychczasowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (obsługującego dział sprawy wewnętrzne), do którego włączono część komórek i pracowników dotychczasowego Ministerstwa Administracji i Cyfryzacji (obsługujących dział administracja publiczna i dział wyznania religijne oraz mniejszości narodowe i etniczne).

- 2) art. 33 – przepis przewiduje, że ustawa wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2023 r. Biorąc pod uwagę zakres i charakter regulacji wprowadzonych opiniowaną ustawą, mając również na względzie dalszy harmonogram prac nad ustawą (rozpatrzenie ustawy przez Senat, ewentualne stanowisko Sejmu w odniesieniu do stanowiska Senatu, czas na podpisanie ustawy przez Prezydenta i zarządzenie jej ogłoszenia, a także czas na jej publikację), zachodzi wątpliwość czy przewidziany w ustawie okres *vacatio legis* jest zgodny z zasadą demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji) oraz wywodzoną z niej zasadą zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa, a także obowiązkiem dochowania odpowiedniego okresu dostosowawczego.

Trybunał Konstytucyjny w swoim orzecznictwie podkreśla, że elementem państwa prawnego jest konieczność przeznaczenia po uchwaleniu aktu normatywnego, a przed jego wejściem w życie, odpowiedniego czasu na zapoznanie się przez adresatów z jego treścią.

Twórca aktu normatywnego powinien wybrać taki moment wejścia w życie aktu prawnego, by nie naruszyć jednej z podstawowych wartości państwa prawa, jaką jest zaufanie do prawa, a więc by nie zaskakiwać adresatów norm wyrażonych w danym

akcie nieoczekiwanym rozstrzygnięciem i stworzyć im możliwość zapoznania się z treścią stanowiących norm oraz – na podstawie tej wiedzy – dostosowania swoich zachowań do ich treści. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego *vacatio legis* musi mieć długość odpowiednią do treści i charakteru aktu (np.: P 1/95, K 48/04 i K 32/08). „Odpowiedniość” *vacatio legis* trzeba rozpatrywać w związku z koniecznością odpowiedniej reakcji na określone nowe przepisy. Wymóg *vacatio legis* należy odnosić do możliwości zapoznania się z nowym prawem i możliwości adekwatnego działania (K 12/03).

Określenie daty wejścia ustawy w życie na dzień 1 stycznia 2023 r. ingeruje w konstytucyjny termin na podpisanie aktu normatywnego przez Prezydenta. W myśl art. 122 ust. 2 Konstytucji Prezydent podpisuje ustawę w ciągu 21 dni od dnia przedstawienia i zarządza jej ogłoszenie w Dzienniku Ustaw. Warto przy tym wspomnieć, że Trybunał Konstytucyjny w orzeczeniu z dnia 17 lipca 2019 r. (Kp 2/18) stwierdził, że określenie daty wejścia w życie ustawy z pominięciem zagwarantowanego Prezydentowi terminu podjęcia decyzji w przedmiocie podpisania ustawy stanowi wystarczającą przesłankę do stwierdzenia, iż ustawodawca uchybił standardowi demokratycznego państwa prawnego w aspekcie nakazu zachowania odpowiedniej *vacatio legis*, a tym samym naruszył art. 2 Konstytucji.

Mając na uwadze powyższe, ustawodawca powinien rozważyć modyfikację przepisu o wejściu ustawy w życie.

IV. Uwagi szczegółowe

- 1) art. 13 ust. 6 pkt 2 – przepis przesądza, że w przypadku zaprzestania spełniania wymagań określonych w art. 12 ust. 1 pkt 1, 2 i 4–6, minister właściwy do spraw wewnętrznych będzie obowiązany odwołać Dyrektora. Wśród przesłanek odwołania Dyrektora wskazano na zaprzestanie spełniania warunku, o którym mowa w art. 12 ust. 1 pkt 6 (warunek braku współpracy z organami bezpieczeństwa państwa w rozumieniu ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów, zwanej dalej „ustawą lustracyjną”). Należy przy tym mieć na względzie, że w art. 13 ust. 6 pkt 5 sformułowano niezależną przesłankę odwołania Dyrektora – przesłankę złożenia niezgodnego z prawdą oświadczenia lustracyjnego, stwierdzonego

prawomocnym orzeczeniem sądu. W związku z powyższym powstaje wątpliwość co do spójności zaproponowanego rozwiązania polegającego na wskazaniu przesłanki odwołania Dyrektora związanej z zaprzestaniem spełniania warunku braku współpracy z organami bezpieczeństwa państwa (poprzez odesłanie do art. 12 ust. 1 pkt 6 w art. 13 ust. 6 pkt 2), przy jednoczesnym sformułowaniu przesłanki polegającej na złożeniu niezgodnego z prawdą oświadczenia lustracyjnego. Wydaje się, że wobec treści art. 13 ust. 6 pkt 5, należałoby zrezygnować z odesłania do art. 12 ust. 1 pkt 6 w art. 13 ust. 6 pkt 2. Sformułowanie propozycji poprawki możliwe będzie po uzyskaniu informacji, jaki zamysł przyświecał ustawodawcy we wskazanym powyżej zakresie.

- 2) art. 16 ust. 4 – przepis w części, w której odnosi się do Rady Pracowników, zawiera zbędne odesłanie do art. 8 ust. 1. Biorąc pod uwagę fakt, że pozostałe przepisy ustawy dotyczące Rady Pracowników nie zawierają podobnego odesłania (por. art. 6 ust. 5 i art. 8 ust. 2), mając na względzie, że nie ma wątpliwości co do tego jaki podmiot ma na myśli ustawodawca, oraz dążąc do zachowania konsekwencji terminologicznej w ramach ustawy, proponuje się rezygnację ze wskazanego wyżej odesłania.

Propozycja poprawki:

w art. 16 w ust. 4 skreśla się wyrazy „o której mowa w art. 8 ust. 1,”;

- 3) art. 18 ust. 4 – przepis ten zawiera informację, że Instytut będzie prowadził rachunkowość na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości. W związku z tym, że zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy o rachunkowości, jej przepisy stosuje się między innymi do mających siedzibę lub miejsce sprawowania zarządu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej osób prawnych, zaś Instytut będzie posiadał osobowość prawną (por. art. 2 ust. 2 opinowanej ustawy), nie ma wątpliwości, że będzie on obowiązany do prowadzenia rachunkowości zgodnie z ustawą o rachunkowości. Mając na względzie powyższe, uwzględniając jednocześnie § 4 ust. 4 i § 11 Zasad techniki prawodawczej, które wskazują, że w ustawie nie zamieszcza się przepisów, które nakazują stosowanie innych aktów normatywnych oraz wypowiedzi, które nie służą wyrażaniu norm prawnych, należy stwierdzić, że art. 18 ust. 4 powinien być wyeliminowany z ustawy.

Propozycja poprawki:

w art. 18 skreśla się ust. 4;

- 4) art. 24 ust. 3–7 i 9 – w wymienionych przepisach opiniowanej ustawy posłużono się normatywnie zbędnymi określeniami wskazującymi w szczególności, że z dniem wejścia ustawy w życie Instytut stanie się następcą prawnym **wszelkich** umów zawartych przez CSK MSWiA, wstąpi we **wszystkie** prawa i obowiązki, których podmiotem był CSK MSWiA, **z mocy prawa** wstąpi w miejsce CSK MSWiA do określonych postępowań. Mając na względzie, że przekształcenie CSK MSWiA w Instytut nastąpi na podstawie opiniowanej ustawy (a tym samym – z mocy prawa), uwzględniając § 11 Zasad techniki prawodawczej, który przewiduje, że w ustawie nie należy zamieszczać wypowiedzi, które nie służą wyrażaniu norm prawnych, oraz fakt, że ustawodawca w niektórych przepisach analizowanego artykułu nie posługuje się wskazanymi powyżej określeniami (por. art. 24 ust. 1, 2 i 8), proponuje się poprawkę eliminującą zbędne sformułowania.

Propozycja poprawki:

w art. 24:

- a) w ust. 3 skreśla się wyraz „wszelkich”,
b) w ust. 4, 7 i 9 skreśla się wyrazy „z mocy prawa”,
c) w ust. 5 wyrazy „wstępuje we wszystkie” zastępuje się wyrazami „wstępuje w”,
d) w ust. 6 wyrazy „wstępuje we wszelkie” zastępuje się wyrazami „wstępuje w”;
- 5) art. 29 ust. 1 pkt 5 – zgodnie z tym przepisem z dniem wejścia w życie ustawy Dyrektor CSK MSWiA stanie się Dyrektorem Instytutu na pierwszą kadencję, określoną zgodnie z art. 13 ust. 2, czyli na kadencję 6-letnią. Nie jest przy tym jasne, od jakiego momentu należy liczyć tę kadencję – czy od dnia wejścia ustawy w życie, czy może od dnia powołania dotychczasowego Dyrektora CSK MSWiA? Kwestia ta wymaga wyjaśnienia i doprecyzowania w formie poprawki w celu wyeliminowania ewentualnych problemów interpretacyjnych.

Propozycje poprawek:

w art. 29 w ust. 1 w pkt 5 po wyrazach „art. 13 ust. 2” dodaje się wyrazy „, liczoną od dnia wejścia w życie ustawy”;

albo

w art. 29 w ust. 1 w pkt 5 po wyrazach „art. 13 ust. 2” dodaje się wyrazy „, liczoną od dnia powołania Dyrektora Centralnego Szpitala Klinicznego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie”;

- 6) art. 30 ust. 2 – przepis wskazuje, że do czasu wykonania przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych **uprawnienia** określonego w ust. 1, **kompetencje** Rady Naukowej zawarte w art. 16 ust. 1 pkt 1–7 i 9 wykonuje rada społeczna przy CSK MSWiA. Przepis wymaga dostosowania pod względem terminologicznym do przepisów, do których odsyła, tj. art. 30 ust. 1, z którego wynika, że minister ma obowiązek (a nie uprawnienie) ustalić liczbę członków Rady Naukowej oraz jej skład na pierwszą kadencję, w drodze zarządzenia, oraz do art. 16 ust. 1, który określa zakres **zadań** Rady Naukowej.

Propozycja poprawki:

w art. 30 w ust. 2 wyrazy „uprawnienia określonego w ust. 1 kompetencje Rady Naukowej zawarte w art. 16 ust. 1 pkt 1–7 i 9” zastępuje się wyrazami „obowiązku określonego w ust. 1, zadania Rady Naukowej, o których mowa w art. 16 ust. 1 pkt 1–7 i 9”;

- 7) art. 31 pkt 1 – zgodnie z tym przepisem Dyrektor i zastępcy dyrektora w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy będą obowiązani złożyć pisemne oświadczenia o spełnieniu wymagań, o których mowa odpowiednio w art. 12 ust. 1 pkt 6 i ust. 2. W związku z tym przepisem nasuwają się następujące wątpliwości.

Po pierwsze, przepis wprowadza rozróżnienie polegające na tym, że Dyrektor będzie obowiązany złożyć oświadczenie odnoszące się wyłącznie do warunku braku współpracy z organami bezpieczeństwa państwa w rozumieniu ustawy lustracyjnej (art. 12 ust. 1 pkt 6), natomiast zastępcy dyrektora będą musieli złożyć oświadczenia potwierdzające spełnianie wszystkich kryteriów ustawowych do pełnienia funkcji

zastępcy dyrektora (tj. obejmujące kwestie braku współpracy z organami bezpieczeństwa państwa, ale również odnoszące się do korzystania z pełni praw publicznych, czy uprzedniej niekaralności – art. 12 ust. 2). W związku z powyższym nasuwa się pytanie dlaczego ustawodawca zdecydował się na sformułowanie odmiennych zasad w odniesieniu do Dyrektora i jego zastępców?

Po drugie, wątpliwości budzi sformułowanie „pisemne oświadczenie o spełnianiu wymagań, o których mowa odpowiednio w art. 12 ust. 1 pkt 6 i ust. 2”. Nie jest jasne, czy obowiązek złożenia tych oświadczeń oznaczać będzie konieczność złożenia oświadczeń lustracyjnych, o których mowa w art. 7 ust. 1 ustawy lustracyjnej, czy też ustawodawca ma na myśli jakieś inne oświadczenia.

Po trzecie, przepis zdaje się nie uwzględniać faktu, że ustawa lustracyjna w art. 7 ust. 3 i 3a przewiduje możliwość złożenia (w miejsce oświadczenia) **informacji o uprzednim złożeniu oświadczenia lustracyjnego** w przypadku, gdy osoba zobowiązana złożyła oświadczenie lustracyjne przy okazji kandydowania lub objęcia innej funkcji publicznej.

Sformułowanie ewentualnych propozycji poprawek będzie możliwe po uzyskaniu informacji odnośnie do intencji ustawodawcy we wskazanym powyżej zakresie.

Iwona Kozera-Rytel

Główny legislator